

Общоуниверситетски семинар:
"Науката - разбрана и правена"

Повод от една поредица

Десетина дена преди започването на академичната учебна година въпросът, който активно се дискутира в публичното пространство, е дали университетските преподаватели са най-корумпираните хора в България или не. Припомням, че според едно последно проучване, което беше шумно и радостно тиражирано дори като новина N1, университетските преподаватели изместиха мафиотите и оглавиха класацията на най-недолюбаните в обществото. Излишно е да казвам, че по стар социалистически обичай в България се говори унифицирано, на едро, с генерални обобщения и според това говорене преподаватели, съдии, политици по ред се оказваха водещи в класацията. Така една по една се дискредитираха прослойки и професии, и особено тези, които формират т.нар. елит. И сега сме в ситуация, в която елитът е компрометиран, разколебана е вярата във възможната почтеност на което и да е занимание и много по-трайно, отколкото в началото на 90-те сме затънали във философията "всички са маскари".

Но думата ми тук не е за поредния опит за уравниловка, а за причината, която все още позволява всички университети в България и всички преподаватели да бъдат поставяни под общ знаменател. Част от тези причини се крият в липсата на воля да се осъществи истинска акредитация на вузовете, която да отчете, че има такива, които просто не отговарят на името университет и не могат да издават дипломи, в страха да се слоят някои университети, в нежеланието да се изнесат факти и да се каже в кои филиали се купуват изпити и дипломи, в безхаберие то на обществото, което продължава да държи просто на диплома, а не на диплома, получена в конкретен и по възможност по-престижен университет. Нещо повече, всичко това изтощава самата идея за надеждно образование и надеждна реализация в България и неслучайно отливът от българските университети на учениците от по-елитните гимназии вече се усеща. Затова и обявяването на образованието като приоритет за политици, за гражданското общество, за медиите е може би последната възможност промяната, за която толкова много говорим, действително да се случи и в България. В противен случай девалвацията на образованието ни обрича на тотална гетоизация и прави много съмнително успешното присъединяване на България към ЕС.

Подхванах тази тема, защото добър повод за стартирането на сериозен дебат за образованието ми се видя поредицата на НБУ "Общоуниверситетски семинар: Науката - разбрана и правена", в която са включени публични лекции на Лидия Денкова, която говори за "безстрашната наука", на Христо Тодоров, който се спира на неизбежното многообразие на хуманитарните науки, на Венцислав Занков с неговия скандален проект "Бял нормален мъж", всички те издадени в самостоятелни брошури. Част от тази поредица е и лекцията на Богдан Богданов, озаглавена "Едно разбиране за култура", която се концентрира върху принципите на едно различно образование, експериментирано в НБУ. Става дума за образование, което има съзнание за прагматиката, образование, което мисли понятията като зависими от извършваната чрез тях работа и изработва форма на обучение от типа *Artes Liberales*.

В лекцията си Богдан Богданов поставя въпроса за интердисциплинарността на образованието, за "промокаемостта" на отделните научни дисциплини, за традиционните и нетрадиционни форми на образование в университетите, както и за активността на студентите и личната им инициатива, включително по отношение на усвояването на различните научни речи. И най-вече - определя какво е това продуктивно знание - то не опира до свърхинформираността, а до усвояването на определени умения - способност за самостоятелно интелектуално движение между

различни научни области, критическо мислене, преход от речите на науката към тези на ненауката. И дори е свързано с чисто поведенчески нагласи, с преминаването без криза от състояние на самостоятелност към състояние на заедност. За да стане обученият модулен човек, което ще рече - да бъде гъвкав и да разполага с резервоар от допълнителни роли и личности.

Тръгнем ли от подобни постановки, отговорим ли кои университети изпълняват подобни изисквания, въпросът за легитимността и на вузове, и на преподаването и преподавателите много бързо ще се изясни. Но пак ще кажа, за подобен дебат е нужна воля, каквато очевидно все още не ни достига.

Амелия Личева

[още от автора](#)

[Коментари от читатели](#) [Добавяне на коментар](#)

[За да добавяте коментари, трябва да се регистрирате тук.](#)

[АРХИВ](#) [РЕКЛАМА](#) [ЗА КОНТАКТИ](#) [ПРИЯТЕЛИ](#)

КУЛТУРА

СЕДМИЧНИК ЗА ИЗКУСТВО, КУЛТУРА И ПУБЛИЦИСТИКА
ИЗДАНИЕ НА ФОНДАЦИЯ КОМУНИТАС

ХРИСТИЯНСТВО
КУЛТУРА

© 2009 ФОНДАЦИЯ КОМУНИТАС | Created by [CRISD](#)

WebCounter